

Carey Fletcher

Gần như hoàn hảo

"Bà Karen Loomis phải ko ạ? Tôi là trung sĩ McKinley đây. Tôi vào nhà được chứ?".

Tôi để ông ta vào nhà và bắt đầu chịu đựng một cuộc phỏng vấn bất đắc dĩ. Vâng, Stanley Loomis là chồng của tôi. Đúng, đó là địa chỉ của ông ta ở Melbourne. Ko, tôi chẳng thân cận chút nào với chồng tôi; chúng tôi đã ly thân gần một năm nay. Ko, tôi chẳng gặp ông ta kể từ đó. Ko, ông ta ko có một gia đình nào khác.

"Tôi mang tin dữ đến cho bà đây, bà Loomis. Tin xấu nhất có liên quan đến chồng bà".

"Có chuyện gì vậy?".

"Người ta vừa phát hiện ra ông Stanley Loomis chết tại nhà vào trưa nay. Nguyên nhân cái chết của ông ta chẳng bình thường chút nào".

"Tự tử à?".

Viên cảnh sát khẽ nhíu mắt lại. "Sao bà lại cho rằng chồng bà tự tử?".

"Ông ta khá là đào hoa trong đời sống tình cảm. Đó là lý do tôi rời bỏ căn nhà đó mà đi. Sống làm sao được với con người như vậy! Tự tử chứ còn gì nữa!".

"Chắc là ko đâu, trừ khi ông ta có khả năng dùng búa bổ vào đầu từ phía sau,

lúc đang ngủ như chết tại một chiếc ghế bành vì say rượu. Chuyện đó xảy ra cách đây mấy ngày".

Tôi biết chắc là mấy tay cảnh sát này sẽ mời tôi đến nhận diện xác chết và giúp họ trong công tác điều tra. Liệu tôi có cần dàn xếp một chuyến du lịch để tránh chuyện này hay ko?

Sáng hôm sau, tôi ra khỏi nhà sớm và lái xe về hướng Nam. Thanh tra Simon đang đợi tôi ở đó, một người đàn ông cao kều, đen thui và xấu xí. "Xin cảm ơn sự cộng tác của bà, bà Loomis. Chúng tôi cần sự nhận diện chính thức xác chết của bà. Trước đây, bà làm việc này bao giờ chưa?".

"Chưa, thưa ông".

"Chúng tôi sẽ cố tạo điều kiện thoải mái cho bà. Đừng quá hồi hộp nhé!".

Căn phòng lớn dưới tầng hầm khá hơi lạnh buốt. Một học tử bằng thép được kéo ra, tôi nhận ra khuôn mặt của chồng mình.

"Đây đúng là Stan".

"Bà khẳng định người chết là Stanley Loomis?".

"Đúng vậy".

Tám vải được kéo lên, ngăn chứa xác chết đóng lại kêu loảng xoảng. Thanh tra Simon khẽ cầm tay tôi. "Chúng ta hãy ra ngoài dùng một tách cà phê nhé, bà Loomis".

Phòng làm việc của thanh tra Simon gợi lên một bầu ko khí ấm cúng lạ thường. Trên bàn làm việc là các bức ảnh chụp vợ và con ông. Ông còn treo trên tường một số tranh thiếu nhi loè loẹt. Dùng cà phê xong, chúng tôi cùng đến ngôi nhà ở vùng ngoại ô. Simon đã hỏi chặn tôi trước cổng vào, khi chúng tôi vừa đậu xe xong:

"Lần cuối cùng bà ở đây là vào lúc nào, bà Loomis?".

"Cách đây 11 tháng".

"Bà ko hề quay trở lại sao? "

"Chẳng cần thiết. Tôi ko thăm viếng, chẳng thư từ và cũng chưa khi nào gọi điện thoại. Đơn giản là vì tôi ko muốn ông ta biết hoặc quan tâm tôi đi đâu thôi".

"Vì sao ông bà lại chia tay nhau?".

"Stan có một cuộc sống bên ngoài hoàn toàn khác với cuộc sống trong nhà. Ông ta mặc những bộ trang phục đắt tiền, nhưng đồ lót thì lại dơ bẩn. ông ta tiêu tốn nhiều tiền vào các bữa ăn sang trọng tại Câu lạc bộ Golf, nhưng chẳng bao giờ đưa đủ tiền chợ cho tôi. Stan là một kẻ hai mặt. ông ta lấy tôi nhưng vẫn quan hệ với một phụ nữ khác. Rất có thể với nhiều phụ nữ khác, biết đâu chừng".

"Gay quá nhỉ!".

Tôi nhún vai. "Thực ra tôi cũng biết chuyện này từ lúc đầu. Tôi đã tha thứ và chịu đựng Stan suốt 6 năm; rồi tôi lại nghĩ xem mình có đáng bị trừng phạt trong một địa ngục trần gian như vậy ko. Sau đó tôi lìa bỏ ông ta".

"Và bà đã ko hề về thăm nhà từ lúc ra đi?".

"Ồ ko, tại sao tôi phải làm thế nhỉ? Tôi đã phạm sai lầm và đã rút ra bài học từ sai lầm đó. Tôi hiện rất hạnh phúc với cuộc sống mới".

"Bà cho rằng chồng mình đã tự tử, thưa bà Loomis?"."Rõ ràng người đàn ông này đã nói chuyện với McKinley" tôi nghĩ.

"Tính khí Stan rất thất thường. Ông ta thường xuyên có những cơn suy sụp tinh thần: lúc giận dữ, lúc tư lự, có khi lại phấn khích quá độ. Có lúc ông ta thật hào phóng, nhưng có lúc lại nhỏ nhen, ti tiện. Ông ta uống rất nhiều rượu và thường xuyên bỏ rơi tôi".

"Thế chồng bà có kẻ thù ko?".

"Tôi cho rằng có".

"Bà có nhớ tên một người nào ko?".

"Ko. Stan là một con người bí hiểm. ông ta chẳng khi nào nói với tôi về

công việc cũng như cách thức ông ta kiếm tiền".

"Công việc của ông ấy hiện rất phát đạt". Viên cảnh sát nói tiếp "tôi chắc rằng bà sẽ là người thừa kế duy nhất phần gia sản của ông nhà thôi. Hãy vào trong này đi, bà Loomis. Chúng tôi cần bà nói rõ cho chúng tôi biết đồ đạc trong nhà này có bị thất lạc, dời chỗ, hay có điều gì đó bất thường ko".

"Hầu như mọi vật chẳng thay đổi gì từ lúc tôi rời khỏi ngôi nhà này", tôi nói khi cùng viên cảnh sát đi dạo một vòng quanh căn nhà. "chỉ có điều là đường như chồng tôi chẳng lau dọn gì cả. Đồ đạc ko có cái nào là ko bám bụi và như tôi nói trước với ông, lối sống của chồng tôi là rục rờ bên người nhưng bẩn thỉu bên trong. Ngoài ra, tôi ko thấy có đồ đạc nào bị thất lạc cả".

Thanh tra thám tử Simon thở dài. "Được rồi. Xin cảm ơn bà".

"Ông ko nghi ngờ ai sao?".

"Ko ai cả. Chẳng một kẻ tình nghi nào bị bắt gặpgần ngôi nhà trong tuần qua. Chúng tôi cũng còn chưa dám chắc chuyện này xảy ra lúc nào. Ngay cả cái búa gây án cũng ko có một dấu vân tay. Chẳng có gì để khả nghi cả".

Chúng tôi ra khỏi căn nhà. Tôi mở cửa xe. "Tôi có thể giúp gì thêm cho ông ko, ông thanh tra?".

"Ko, cảm ơn bà. Tôi sẽ để bà về".

"Đây chính là điều mà nãy giờ tôi trông đợi", tôi nói và chỉ tay về phía chiếc xe đang đỗ bên kia đường. "Ngôi nhà thì nhếch nhác như vậy, nhưng ông ta lại vừa mua một chiếc Lexus bóng lộn. ông ta muốn gây ấn tượng với người ngoài nhưng lại xử tệ với tôi".

"Bà quả là người mẫn cảm, thưa bà Loomis".

"Ông quá khen. Tôi quá rành ông ta mà".

"Tôi ko muốn nói đến điều đó. ý tôi là bà làm thế nào mà nhận ra được chiếc xe của chồng bà khi nó đậu cùng với những chiếc xe khác trên đường?".

"Ông nói sao?".

"Khi chúng tôi đến thì xe của chồng bà đang đậu trong sân. Chúng tôi phải kéo nó đi nơi khác để các nhân viên làm việc. Vậy làm sao bà biết được đó là chiếc xe của chồng bà mới mua? Trừ khi và có lẽ là bà đã đến ngôi nhà này gần đây... sao mặt bà lại tái nhợt vậy bà Loomis?".

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003